

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 94/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2003 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. K., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., Advokátska kancelária, K., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky personálnym rozkazom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 75/98 a personálnym rozkazom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. 174/98 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sž 166/01 zo 7. novembra 2001 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. K. **o d m i e t a** ako návrh podaný oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2003 doručená sťažnosť JUDr. J. K., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. M., Advokátska kancelária, K., ktorou namietal, že personálnym rozkazom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 75/98 v časti, ktorou bola zaradená funkcia

„riaditeľ operačného odboru“ do 7. platovej triedy, a nadväzujúcim personálnym rozkazom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. 174/98 (ďalej len „napadnuté rozkazy“) bol na jeho ujmu porušený princíp rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), pretože jeho „schopnosti, znalosti, vzdelanie, dĺžka praxe, zverené právomoci na 5. stupni disciplinárnej právomoci, 4. stupni personálnej právomoci, a uložená zodpovednosť v rámci kraja boli najmenej na tej istej úrovni ako ostatných riaditeľov a rovnako ako aj od ostatných riaditeľov boli od neho pri výkone funkcie vyžadované“, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 SŽ 166/01 zo 7. novembra 2001 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 2 ústavy, pretože „mu nebola poskytnutá súdna ochrana, hoci evidentne došlo rozhodnutím orgánu verejnej správy – Ministerstva vnútra SR a rozhodnutím Krajského riaditeľa PZ SR k porušeniu jeho základných ľudských práv a slobôd garantovaných v čl. 12 ods. 1, 2 Ústavy SR, a jeho diskriminácii“.

Sťažovateľ žiadal priznať podľa čl. 127 ods. 3 ústavy „finančné zadostučinenie vo výške 70 000.- Sk“, ktorú vyčíslil „na základe sumy ušlého zárobku za obdobie od 1. 4. 1998 do 1. 10. 1999 (kedy bol Personálny rozkaz Ministerstva vnútra č. 75/98 a na neho nadväzujúci personálny rozkaz riaditeľa KRPZ v Košiciach č. 174/98 zrušený a nahradený A MV SR č. 49/98) (...)“.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona a že sa obrátil aj na verejného ochrancu práv Slovenskej republiky (ďalej len „verejný ochranca práv“), avšak obidva podnety boli odložené. Prvý listom generálnej prokuratúry z 12. júna 2001 a druhý listom verejného ochrancu práv z 5. februára 2003, ktorý mu bol doručený 11. februára 2003. Podľa sťažovateľa tým vyčerpal všetky dostupné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom jej plynutie sa neprerušuje podaním podnetu verejnému ochrancovi práv, ktorý nemožno považovať za účinný právny prostriedok v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Z konštantnej judikatúry vyplýva, že zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty ani odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03).

Pretože napadnuté rozkazy evidentne predchádzali uzneseniu najvyššieho súdu (zo 7. novembra 2001), ktoré nadobudlo právoplatnosť hneď po jeho doručení najneskôr niekedy v roku 2002 (sťažovateľ neuviedol presný dátum), bola predmetná sťažnosť podaná v čase (4. apríla 2003), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v sťažnosti uvedených.

Z tohto dôvodu bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2003